

[Chr. J. Hansen.]

der er givet, at sygdommen er trængt stærkt tilbage, og at 92,4 pct. af landets kvægbesætninger er fri for sygdommen. Også her er ydet et betydningsfuldt arbejde af landbrugets folk. Thi sagen er jo den, at det ikke alene er den enkelte, det går ud over, men er denne sygdom stærkt udbredt, bliver der også tale om et samfundstab. Enten vi er landbrugere eller ikke, er vi derfor alle interesserede i, at sådanne kvægsygdomme ikke alene må bekæmpes effektivt, men helst helt udryddes. Det samme gælder forøvrigt mund- og klovesygen.

Når loven nu foreslås forlænget og yderligere midler stilles til rådighed, kan mit parti tiltræde dette. Midlerne fremskaffes som allerede nævnt dels ved eksportafgift og dels ved tilskud fra statskassen. I sin tid var afgiften 1 øre pr. kg levende vægt og 2 øre pr. kg okse- og kalvekød, men man gik fra denne ordning og over til en fast afgift af 5 kr. pr. levende kreatur, medens afgiften af de slagtede kreaturer blev opretholdt uforandret. Det samme er foreslået igen, men det er endvidere som noget nyt foreslået, at såfremt de midler, der stilles til rådighed fra statskassen i forbindelse med eksportafgiften, ikke er tilstrækkelige, er der en mulighed for forskudsvis udbetaling fra statskassen, hvilke beløb så senere skal tilbagebetales. I lovforslaget, som det oprindelig var fremsat, bestemtes det, at den forskudsvis udbetaling kun skulle gælde i finansårene 1952—53 og 1953—54. Dette er strøget, og bestemmelsen skal gælde for hele den periode, som loven foreslås at skulle have gyldighed for. Det må anses for at være praktisk, og efter de oplysninger, der er givet af den højtærede minister på landbrugsministerens vegne, kan jeg godt forstå, at man under udvalgsbehandlingen i det andet høje ting er kommet ind på denne tanke.

Ved en tidligere behandling af loven om kvægtuberkulose og kalvekastning fandt der udvalgsbehandling sted, og herunder foretoges besøg på serumlaboratoriet. Det stod dengang klart for hele udvalget — og det blev også tilkendegivet —, at den pladsmangel på laboratoriet, der havde været omtalt, virkelig var tilstede, og at den af hensyn til laboratoriets arbejdsmuligheder og de opgaver, som det i hele samfundets interesse skulle løse, burde afhjælpes snarest tænkeligt. Jeg benytter lejligheden til at rette et spørgsmål til den højtærede minister — ganske vist er jeg klar over, at det vil være uhyre vanskeligt at få svar herpå, således som sagen har udviklet sig, men spørgsmålet kan jo bringes videre —: Er der ingen

pladsmangel mere, eller er der gjort noget for at få den afhjulpet? Bare at tale om sagen klarer det jo ikke; der må også engang imellem handling til. Jeg håber, den højtærede minister, som på landbrugsministerens vegne har anbefalet lovforslaget, vil bringe dette spørgsmål videre.

Jeg anerkender de resultater, dansk landbrug har opnået med hensyn til bekæmpelse af de to nævnte kvægsygdomme, og jeg håber oprigtigt, at det skal lykkes at nå helt til vejs ende.

Jeg har nævnt, at der, da vi sidst behandlede et tilsvarende lovforslag, fandt udvalgsbehandling sted. Det foreliggende lovforslag har jo været behandlet i det andet høje ting, og det hele er gået så hurtigt, at vi først for en halv time siden har fået folketingsudvalgets betænkning. Jeg skal ikke foreslå udvalgsbehandling her i tinget; selvom man kunne ønske det, er der faktisk ikke tid til det, for såvidt udvalgsbehandlingen da skulle have nogen betydning. Sidste gang vi behandlede et lignende lovforslag, blev det forelagt flere måneder, før det skulle træde i kraft; denne gang får vi det først på rigsdagens bord så at sige umiddelbart før loven skal træde i kraft — i hvert fald kun meget få dage før. Det forekommer mig — og vel mange flere —, at det er en mærkelig arbejdsform, man efterhånden er kommet ind på. I år og dag har man været klar over, at loven udløber med udgangen af denne måned, men ikke desto mindre har vi først fået det foreliggende lovforslag til behandling praktisk talt få timer, før loven udløber. Der er som sagt absolut ikke tid til en forsvarlig behandling i udvalg her i tinget.

Nu tvivler jeg aldeles ikke på, at det andet høje ting er det førende ting — det er vel også derfor, der siges så mange ord og holdes så mange taler i folketinget —, men afskaffet er landstinget da ikke endnu, og skal man dømme efter den interesse for en forfatningsændring, der findes ude i befolkningen, kan det vist være både år og dag, før grundloven ændres. Og sålænge det ikke er sket, kunne det vel ikke skade den samlede rigsdags eller regeringens anseelse i befolkningen, at der indførtes fornuftige arbejdsforhold og en vis gensidig hensyntagen. Jeg tvivler ikke om, at der i folketinget findes megen god sagkundskab og indsigt, men jeg vil dog vove at påstå, at der her i tinget også findes medlemmer, der på adskillige områder er i besiddelse af lige så stor indsigt og sagkundskab, hvadenten det nu drejer sig om kommunale spørgsmål, skatte spørgsmål, sociale spørgsmål eller — som i dette tilfælde — land-